

KUKU

KUNINGA KUULUTAJA

JUUNI 2025

9.a

9.a mäletab/meenutab oma kooliaastaid nii:

- Miks ma nii laisk olin?
- Mul läksid eksamid väga hästi
- Mulle meeldisid väga väljasõidud klassiga. Me käisime Kurgja Talumuuseumis, Matsalus, Tori põrgus ja mujal.
- Koolist leidsin ma palju sõpru ja ma armastan seda maja väga.
- Meenuvad kehalise tunnid ja võistlused. Õpetaja oli alati meie üle uhke kui me esimese koha võitsime.
- Me tegime koolis vahepeal pahandust ka, aga varsti said asjad jälle korda. Tähtis on, et oskaksid vabandada.
- Meie klassiga sai palju nalja. Kui tuju paha oli, tegid teised mu tuju alati rõõmsaks.
- Selles koolis tehtud vallatused jäävad mulle alatiseks meelde.
- Siin olid väga toredad jõulu- ja kevadpeod.
- Kuninga koolis on toredad õpetajad ja õpilased.

Kuninga Kuulutaja

9.c

Ricki Peenoja - Kui koroonat tuli, siis saadeti peaaegu kõik klassid koju ja mõne jaoks oli see üks kõige jubedamaid aegu, aga mul on sellest ajast meelest ainult head mälestused. Näiteks, kui me tihti klassikaaslastega salaja Zoom'i tunni ajal arvutimänge mängisime või kui pidime tegema videoid, kuidas me kätekõverdusi kehalise tunniks tegime. Aga muidugi olid miinused ka - kui me kooli tagasi läksime, siis Tiiu sai teada, et mul oli 50 lehekülge matemaatika töövihikust tegemata...

Patricia Kaldo - need 9 aastat on õpetanud paljutki. Olen igavesti tänulik oma parima sõbra üle, kes on mind igas olukorras aidanud ja naerma ajanud. Ma arvan, et sellist tundi, kus me pole rääkinud, polegi olnud. Hoian südames ka kõiki oma teisi sõpru, kuna ilma nendeta oleksid need aastad igavad olnud.

Lisanne Õunapu - on kuidagi naljakas mõelda, et põhikooli lõpp ongi päriselt kätte jõudnud. Tavaliselt sai ikka muljetatud, et mitu suve või mitu jõulu veel 9.klassini jäänud on, nüüd arutad hoopis teistega meeleheitlikult, kuidas gümnaasiumi rebaste retsimisel ellu jääda. Põhikooli aastatele tagasi vaadates olen enda üle tohutult uhke. Suutsin kõik tõusud ja mõõnad üle elada, hinded läbi aastate märkimisväärset hoida ja kirsiks tordil leidsin ka imetoredate sõbrad, kellega saan enda teekonda jätkata. Siit koolist võtan kaasa meeldejäädavad õppetunnid ning igatsema jään ilmselt algklassiaegu, mil kõik oli nii lihtne, kerge ja mänguline. Oma klassikaaslastele soovin siiralt pärast lõpetamist ikka ja alati kõike paremat!

Enriko Kimber - üheksa pikka aastat Kuninga koolis ongi peagi lõppemas. Nende aastatega olen saanud palju uusi sõpru ilmselt kogu eluks ning rohkelt teadmisi. Kooli algusaastatest ma väga midagi ei mäleta. Ainukene, mis kohe meenub, on see, kuidas esimeses klassis teisel koolinädalal tundi 15 minutit hiljaks jäime, sest me ei kuulnud, et Maie tädi kella oleks helistanud. Kõige meeldejäävamad on mulle spordivahetunnid iga ilmaga. Nalja ja naeru on olnud ka kooliaastate jooksul palju. Tänan kõiki õpetajaid, kes on meie klassi aastate jooksul ära kannatanud. Eriti suur tänu klassijuhataja Reenele toetuse eest! Tuult tiibadesse!

Rianna Kaljulaid - mäletan seda hetke, kui astusin siia kooli esimest korda, et alustada siin viendat klassi. Leidsin endale esimesel septembril parima sõbranna, kellela ei oleks neid kooliaastaid ettegi kujutanud. On olnud mitmeid klassireise, mida ei unusta ma iialgi, ning ei unusta ma ka kõiki neid toredaid vahetunde ja naljakaid klassikaaslasi.

Kenneth Roško - üheksa aastat siin koolis on möödunud väga kiirelt. Üle aastate on koolis tehtud palju erinevaid töid ja nüüdseks ka eksamid. Kõige lemmikum aeg oli kindlasti, kui sai päevad läbi koroonaa ajal arvuti taga istuda ning mängida. Ma arvan, et põhikooliajast jääb mulle kõige paremini meelde päev, kus mõni tool kunstide majas pillutud sai!

Jennifer Molder - need üheksa aastat, mis ma siin koolis veetnud olen, on toonud nii häid kui ka halbu mälestusi, kuid esimesest viiest ei mäleta ma eriti midagi peale selle, et viiendas klassis istus mu kõrvale tüdruk, kellest sai mu parim sõbranna. Temata poleks ma neid aastaid ilmselt üle elanud. Kindlasti jäävad mulle meelde kõik klassireisid, kus õpetaja Reene tänu meile eriti magada ei saanud, ning ka kõik muud korrad, kui midagi huvitavat toimus.

Jan Paeveer - ma olen siin koolis käinud 9 aastat ning selle ajaga olen kasvanud. Ma mäletan, kui esimeses klassis pidin laulma hümni kooli vastuvõtul, ning et ma ei teadnud sõnu üldse. Nüüd ma loodetavasti oskan sõnu ning saanud üleüldse targemaks.

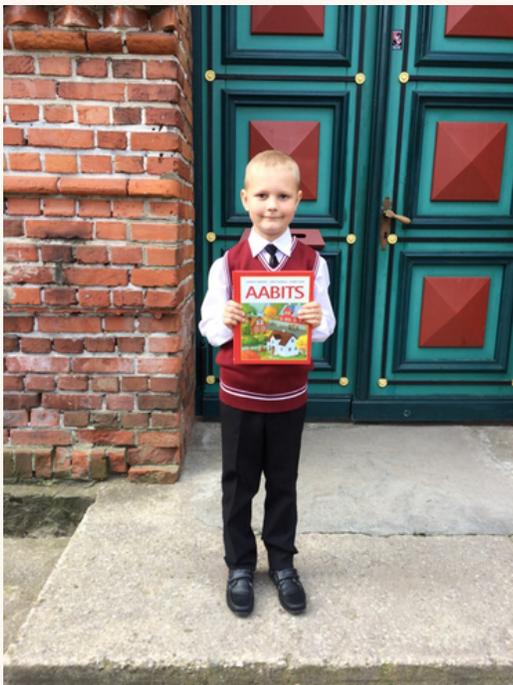

Trevor-Thomas Andreson - tegelikult on üheksa aastat koolis päris kiiresti läinud. Iga aasta oli järgmisest lõbusam ja naljakam. Mäletan kõige paremini, kuidas enne igat keemia kontrolltööd oli kõigil väga naljakas, aga pärast istusime kõik koos õpetaja Anne juures järeltööd tegemas. Kõigile aastatele tagasi vaadates olen väga õnnelik, et mul nii lähedad klassikaaslased olid ning et tänu neile sain palju lugusid, millele tulevikus tagasi vaadata.

Eliisbet Song - ma olen alati koolis olles olnud kroonilises poolunes, tuled põlevad, aga kedagi pole kodus. Kõige paremini jääb meelde see kord, kui ma istusin terve öö üleval (nagu mul kombeks on) ja siis koolipäeva lõpu poole see magamatusest tingitud unisus jõudis kohale täies oma hiilguses ja ma mõtlesin, et okei, ma puhkan paar sekundit silmi (suur viga muidugi). Nagu arvata võis, jäin ma magama ja see ei olnud selline väike kerge poolärkvel poolunes, vaid see oli reaalselt sügav uni. Ma nägin päris kaua und, aga minu kahjuks oli see uni selline, kus lõpuks kukud kuskilt alla. Ma ehmusin sellest üles ja lõin pea väga suure pauguga vastu lauda ära. Ma olen päris kindel, et kui mul enne veel mingi matemaatiline mõtlemine oli, siis see lahkus koos selle pauguga. Ma mäletan, et ma mõtlesin pärast seda, et keegi õnneks vist ei näinud ega kuulnud, aga nagu ikka, on alati olemas see üks tüüp, kes pärast mingit piinliku olukorda, mida sa loodad, et keegi ei näinud, oma pilguga sulle hinge puurib, nagu ta tahaks öelda, et ta 100% nägi seda. Mälestus missugune. Mitte küll kuldne, aga siiski midagi.

Mia Mirelle Vaarma - ma olen palju mälestusi saanud siin üheksa aasta jooksul. Mulle kindlasti jäävad meelde oma sõbrad, kellega mul ei olnud kunagi igav, õpetajad, see koolimaja üldiselt ja kõik mis seal sees toimus. Loomulikult ei saa kunagi unustada seda, kuidas ma oma klassikaaslasele jõuludeks panni kinkisin. Ma olen kõige tänulikum oma sõprade üle, kelle ma siit koolist endaga kaasa võtan. Näiteks võin tuua välja need minu jaoks kõige olulisemad: Ralf, kes on kõige tüütum inimene, keda ma olen oma elus kohanud, aga ka kõige naljakam. Lisete, kes on alati minu jaoks olemas, ja Patricia, kes lihtsalt ei saa vaikselt rääkida. Isegi, kui siin oli tore, ootan ma väga oma uut kooli ja uut algust.

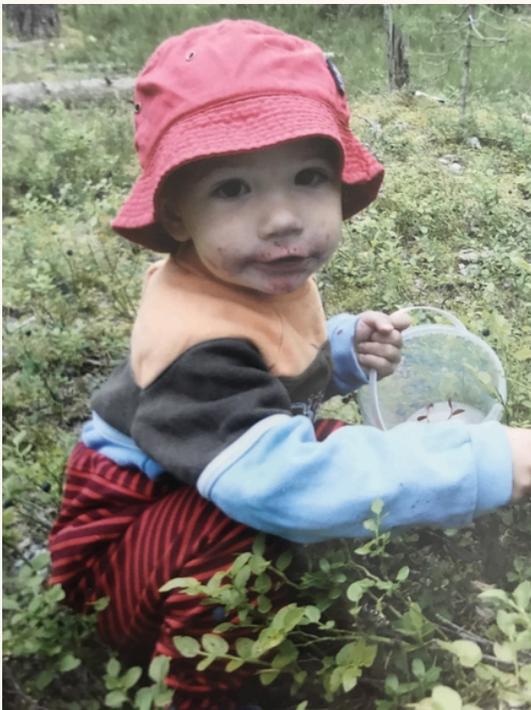
Johannes Näkk - 9 aastat siin koolis möödusid vägagi kiirelt, kui nende peale ei mõelnud. Kindlasti jään mäletama Maiet, kes ikka meenutas meile, millised pätid me ikka vanasti olime ja alati oli valmis meid aitama ja meie lollused välja kannatama. Kui ikka vahetunnis jalgpall välja võeti, siis tundi pigem õigeks ajaks küll ei jõutud. Kindlasti jään mäletama neid üheksat aastat siin koolis.

Karl-Martin Treilmann - need üheksa aastat siin koolis on möödunud vägagi kiiresti. On tehtud nii lollusi kui ka käidud mööda reegleid. Jään meenutama Maiet, kes alati kannatas meie lollused ära ja aitas ruttu hädast välja. Ma usun, et alati jääb meelde üks tooliõnnetus, mis lendas trepist kuidagi alla, kes teab, see teab. Jään meenutama enda klassikaaslaseid, aga mitte enamikku õpetajatest.

Miku-Tanel Vellet - üheksa aastat siin koolis on läinud pikalt ja vaevaliselt. Loomulikult on jäänud meelde kõige enam mulle need sigadused, millega me hakkama oleme saanud. Tohutult palju sai asju lõhutud - pliatsitest seinadeni. Kindlasti jäävad meelde ka meie klassis traditsiooniks saanud iga-aastaste lõpureiside juukselõikused. Seal sai nii mõnigi vinge sonks teineteisele tehtud. Kindlasti jään ma seda kooli natukene igatsema, aga samas olen ka õnnelik, et see läbi on ja saab minna edasi oma elu uue peatükiga.

Martin Jänes - kooliaega meenutades tuleb meelde palju lõbusaid hetki, eriti sõpradega veedetud aeg. Algklassidest mäletan, kuidas mängisime õues, loopisime tammetõrusid ja ronisime õunapuude otsa peitu. Sõpradega jalkaplatsil sai tehtud palju nalja ja jamasid. Igatsema jään IT-klassi eesruumi diivanit, kus istusime ja juttu ajasime. Kool oli minu jaoks stressivaba ja täis häid mälestusi, mida jään igatsema.

Trevor Lank - üheksa aastat siin koolis on läinud tohutult kiiresti. Ma olen saanud palju sõpru ja olen õppinud palju. Ma mäletan neljanda klassi klassiõhtupidu. Iga grupp pidi tegema tuntud saadet telekast järgi. Meie grupp tegi räpivõistlust. Mäletan, kui lõbus oli kõike vaadata ja laud oli täis snäkke ja jooke. Kõigil oli tore olla. Me mängisime ka teisi mängu, näiteks toolimängu ja limbot. Ma võitsin ka mõne mängu. Seda õhtut mäletan väga hästi.

Kaspar Kurvits - mida siis meenutada... Kool on selline huvitav koht. Algklassides polnud eriti midagi. 7.-9. klass oli juba põnevam, kuna hakkasin rohkem suhtlema teistega. Ütleks, et kõige toredam asi oli see, et sain AM load. Tuleb ka meelde klassireis, see jäi kõige rohkem meelde, kuna läksime kuskile muuseumi ja mängisime seal peitust. Leidsin omale väga hea koha, kust mind ei leitud pikka aega, ma ootasin päris pikalt, aga ei kuulnud kedagi tulemas, mingi hetk otsustasin, et vaatan, kus kõik teised on. Liikusin majas ringi ja ei näinud kedagi, tuli välja, et terve klass oli ära läinud ja peaaegu bussiga minema sõitnud. Üleüldse, tahaksin öelda, et viimased kooliaastad on läinud väga kiirelt ja mõnusalt.

Carita Lumiste - ei hakka keerutama, viimased aastad koolis olid päris jubedad. Igatsen neid aegu, kus suurim mure oli korrutustabeli pähe õppimine. Minu lemmikmälestused on vist ikkagi olnud kõik klassireisid, kuna siis on kuidagi kõik ühtsed olnud, seda meil tavalistel koolipäevadel väga ei olnud. Kõige tänulikum olen siiski kõikide sõprade üle, kellega ma selle üheksa aasta jooksul koos olen olnud. Isegi nende üle, kellega teed on lahku läinud. Soovin kõigile üheksandikele usku endasse, te saavutate kõik seda, mida te tahate. Lõppude lõpuks olen tänulik, et ma just siia kooli sattusin, kui oleks teisiti läinud, ei oleks mul neid sõpru, kes mul praegu on, ja ma oleks hoopis teine inimene.

Ako-Henno Kõrre - üheksa pikka aastat on mööda läinud kiirelt. Iga aasta olen ma aina rohkem tahtnud, et need kooliaastad saaks kiiremini läbi, kuid kui see kõik läbi saab, siis ma ikkagi jään seda väga igatsema, isegi kui olen alati tahtnud, et see lõpule jõuaks. Siit koolist olen ma leidnud palju sõpru, ning on meelde jäänud meeletult palju mälestusi, mida ma saan rääkida oma lastele ja lapselastele. Tõenäoliselt ei unusta ma ühtegi oma klassikaaslast kunagi, sest iga liige minu klassis mängib tähtsat rolli, et see kahekümne kuue jupine puzzle end koos hoiaks ning täiuslik oleks. Ei unusta ma ka neid kalleid õpetajaid, kes mulle andsid hariduse ja hoolisid minu oskustest. Ma tõsiselt arvan, et Pärnu Kuninga Tänav Põhikool on kõige parem põhikool, kuhu ma Pärnus oleks saanud sattuda, ning selle üle ma olen väga tänulik.

Aitäh kõigile, kes olid seotud minuga selle üheksa aastaga siin koolis!

Marcus Tsupilo - need 9 aastat, mis ma siin koolis veetnud olen, on olnud väga huvitavad. Selline tunne, nagu eile alles kõndisin esimest korda siia koolimajja sisse. Koolis sain ka väga head sõbrad, kellega suhelda. Kaheksandas klassis sai käidud ka Saksamaal tänu Erasmus+ projektile. Aga nüüd on kool kohe läbi ja vahepeal mõtlen, et jään täitsa igatsema seda kooli.

Oliver Talu - üheksa aastat tundub pikk aeg, aga need aastad läksid mööda päris kiiresti. Ma väga palju ei mäleta, aga tean, et see oli meeldiv aeg. Alati sai tunnis nalja pinginaabriga. Pärast kooli käisin alati jõusaalis, see oli kõige parem osa päevast. Matemaatika eksam oli tegelikult päris lihtne.

Kenneth Kuusk - Kuninga koolist jääb mulle kõige rohkem meelde sõbralik ja kokkuhoidev tunne. Esimesest klassist saadik on olnud head ja lahked sõbrad ning õpetajad. Kõige parem mälestus on, kuidas algklassis üks poiss läbi seina kukkus.

Need üheksa aastat läksid kiiremini kui ootasin. Nende aastatega sain juurde palju sõpru ja tarkust.

Lisete Alberg - 9 aastat siin koolis käies olen saanud ja ka kaotanud sõpru. On olnud palju töid, suuri ja väikseid. Arvan, et ma ei ole kõige parem õppija. Kooliaeg on möödunud kiiresti, samas mõned päevad venisid väga ja olid rasked. Üle aastate olen katsetanud oma välimusega erinevaid stiile. Tagantjärele vaadata on nii tore kui ka õudne. Põhiprobleem õpetajatega on mul olnud minu käekirjast aru saamine.

Triinu Treilmann - ...kui kiirelt need üheksa aastat on möödunud ja nii palju häid mälestusi! Esimesed õpetajad, klassikaaslased ja klassireisid on mälestused, mis jäävad minuga. Olen tänulik oma klassijuhatajale, kes on meid kannatanud ja alati toeks olnud. Nüüd, kui üks osa mu kooliteest on läbi saamas, on korraga natuke kurb ja samas põnev tunne. Ees ootavad uued valikud, uued eesmärgid ja palju uut. Aga kõik need toredad mälestused kooliajast jäävad mulle kindlasti südamesse ja tulevad ikka meelde. Tänu sõpradele oli iga koolipäev toredam.

Willem Siniorg - 9 aastat koolis nii palju hetki ja emotsioone, mida meenutada. Esimesed päevad olid täis elevust ja natuke hirmu, kuidas uus maailm avanes. Sõbrad, kellega koos sai naerda ja koos õppida, jäid kogu selle aja truudeks kaaslaseks. Õpetajad olid vahel karmid, aga õpetasid tähtsaid asju - nii teadmisi kui ka elu mõistmist. Koolipäevad olid täis toredaid hetki kui ka raskusi, mis aitasid tugevamaks saada. Iga eksam, projekt ja vahetund on osa sellest teekonnast, mis vormis mind selleks, kes ma täna olen.

9.s

Sander Lapp - minu aastad siin koolis on õnneks või kahjuks läbi. Klass oli meil suht retakas, mõtlen hetkel poisse ja ennast. Tegime päris palju lollusi ja vigureid. Tüdrukud olid ilusad ja toredad ning me saime hästi läbi. Mäletan teid, kui ma maailma tipus olen.

Janar Isak - aeg siin koolis on möödunud kiiresti ja huvitavalt, olen loonud siin palju mälestusi. Sellest ajast saadik, kui meie klass siia kooli jõudis, oleme me õpetajatele peavalu pakkunud: lõhkudes klassi harju, seinakellu, laudu, toole ja ajades õpetajaid nutma. Sellest vaatamata on direktor ja õpetajad meie klassi nimetanud kõige lähedamaks. Mälestused sellest klassist jäävad mulle elu lõpuni meelde.

Georg Rosenstein - valetaksin, kui ütleksin, et need üheksa aastat on kiiresti möödunud. Tõsi, viimane aasta möödus küll kiiresti, aga varasemad aastad tundusid nagu terve igavik, kuid järele mõeldes - mulle meeldis see. Alklassides tahtsin alati teistega võistelda kõiges võimalikus. Kogu aeg võrdlesime hindeid Mattiase, Arti ja Egertiga. Jään igatsema neid toredaid aastaid.

Mattias Mahlakas - esimene asi, mis pähe tuleb, kui mõtlen Pärnu Kuninga Tänav Põhikooli peale, on alati see, et siin saab kõva hariduse põhja, kuna meie koolist läheb ikka väga suur osa edasi õppima erinevatesse gümnaasiumidesse ja ka kutsekasse, suurt rolli mängivad selles muidugi ka meie armsad ja vägagi hästi õpetavad õpetajad, kes mõistavad ka nalja teha. Ka meie klassist läheb enamus õpilasi edasi õppima erinevatesse koolidesse. Oma klassikaaslaste peale mõeldes tekib alati see sama ühtsus- ja lõbutunne. Meie klass hoiab enamasti ikka väga kokku ja kõiki alati aidatakse, pahatahtlikku kiusamist napib õnneks. Meie klassi Poistega oleme tihti meenutanud ikka, mis lollusi me korda oleme saatnud läbi aastate, näiteks grillisime algklassides leiba radikatel, viskasime kellasid aknast alla, loopisime autosid lume ja õuntega, tegime padjasõdu... Juhtus ka kord nii, et lõin täiesti kogemata aknaklaasi puruks klassi reisiril ja kui käisime klassiga Kihnus, suutis Arti kaks ratast ära lõhkuda ja ka teistel lagunes neid ning juhtunud on veel palju palju muudki, nii et pulli on kõvasti saanud. Kirke on teinud ka listi kõikidest neist asjadest, mida me aastate jooksul ära oleme lõhkunud. Enda arvates on mul ikka korralikult vedanud, et säärasesse klassi sattusin, jään teid igatsema, sealhulgas ka seda kooli ja siin veedetud aastaid. Nüüd, mõeldes tagasi neile üheksale aastale, mis siin koolis veetsin, võib-olla polnudki see nii hull.

Egert Pähkel - 9 aastat on väga kiirelt mööda lennanud. Kahjuks ei mäleta enam algklassidest midagi, aga viimased aastad on kindlasti unustamatud. Iga klassireis ja ka tavalistel koolipäevadel on saanud teha lollusi ja pole kunagi igav hakanud. Lõbule on kaasa aidanud ka imeline klassijuhataja Kristiina, kes pole mitte kunagi liialt pahandanud või meie peale kuri olnud. Pea iga klassi lõpureis on Mattiast ähvardatud koju saatmisega, aga seda pole kunagi juhtunud, isegi mitte siis, kui ta ühe akna rusikaga puruks lõi. Kahjuks on need aastad nüüd läbi saanud, aga siit punasest koolimajast saadud sõbrad ja mälestused jäävad küll igaveseks.

Arti Juhansoo - aeg siin koolis on olnud huvitav ning koolitee möödunud silmapilgutusega. Nende 9 aasta jooksul olen loonud mitmeid sõprussidemeid, mis jäävad kogu eluks. Kuldsed ajad, kus lõhkusime seinakellu, laudu, toole ja isegi harju, töid naeratuse iga õpilase suule. Kuigi üks eluetapp lõpeb, jäävad teadmised ja mälestused igaveseks.

"Lihtsus on võti." – *Leonardo da Vinci*

Martin Luige - kooliaastad on möödunud suhteliselt kiirelt ja ega nende aastate jooksul pole väga igav ka hakanud, sest sattusin ülilahedasse klassi, kus peaaegu kõigil on huumorimeel olemas.

Nende aastate jooksul olen korralikult pättust ka teinud. No, kool oleks muidu suht igav, vahel tuleb midagi huvitavat ja lõbusat ka teha. Minu arust kõige hullemad asjad, mis tegin, olid siis järgmised: võibolla pistsin ja võibolla ei pistnud kääre pistikusse nii, et klassituled läksid nipsust kustu ja käärid ottest mustaks, muidugi ei saa ka unustada seda, kuidas tooli kogemata seina kinni viskasin, kui tegelikult sihtisin Mattiast.

See põhikool oli minu jaoks nagu lasteaed vanematele lastele, et õppimine jäi pigem tagaplaanile.

Romi-Simone Pärg - nii ongi need 9 aastat ilusti-kenasti läbi ning ma olen ilmatult tänulik kõigile ja kõigele. Mul vedas väga oma klassikaaslastega, kuna just nemad tegid need rasked aastad huvitavamaks. Suutsime hakkama saada nii parema kui ka halvemaga ja paljudel õpetajatel tõenäoliselt tekkisid just meie klassi pärast närviprobleemid (vabandust!). Oleme hakkama saanud ka paljude lolluste ja asjade lõhkumistega, oleme kaotanud laudu, toole, kellasi, vaase ja kahvleid, kuid oleme kõik asendanud. Ka tundides on toimunud palju meeldejäädavat, näiteks Urmase tunnid, kui räägime eelmistest eludest, vihmametsadest, lihapiirukatest ja kuidagi nimetasime Egerti kokadiileriks. On ka palju muid tunde, mis on valusalt naerma ajanud, kuid kui kõigest rääkida, oleks see jutt liiga pikk, nii et nali naljaks. Aitäh kõigile, kes siin teekonnal kaasas on olnud, ja tänud kõikidele õpetajatele, kes meid ära kannatasid. Olen meie kõigi üle väga uhke ja loodan, et jätkame samas vaimus!!

Ronja Kappak - kui aus olla, siis ma ootasin juba ammu, et see kool ükskord läbi saaks, aga kui see nüüd vaikselt päriselt läbi hakkab saama, siis jään ikka igatsema küll seda kõike möllu ja tralli.

Ma ei jää igatsema kontrolltöid, kell kaheksa hommikul algavaid päevi ega lõputuid kodutöid. Aga klassikaaslased... need naljad ja kui kogu klass naeris, kuigi õpetaja polnud väga vaimustuses, vot neid hetki jään küll igatsema. Mõni õpetaja ka jääb meelde, eriti need, kes suutsid olla naljakad ja inimlikud, isegi kui me neid närvi ajasime (Kadri♥).

Tegelikult elasin ma selle kooli lõpusirge üle tänu oma klassile. Nad tegid ka kõige hallima päeva veidi värvilisemaks. Nüüd, kui kõik lõpeb, on natuke imelik, nagu oleks korraga nii kergendus kui ka kurbus.

Aitäh teile, mu naljakad, armsad, vahel täiesti veidrad klassikaaslased. Ilma teieta poleks see olnud pooltki nii meeldejääv.

Loore Lehe - need üheksa aastat siin koolis möödusid tegelikult väga kiiresti. Iga päev juhtus midagi põnevat ja vahetundides sai alati palju nalja. Meie klass oli kindlasti üks vingemaid ja julgemaid klasse üldse. Ma arvan, et ei olnud päevagi, kus meie klass poleks mõnda pahandust korraldanud. Eredalt on meeles päev, mil üks mu klassivendadest otsustas pista käärid pistikusse - mäletan, et olin seal kõrval ja vägagi segaduses, et miks tuled äkki kustu läksid.

Tundides oli ausalt öeldes alati väga lõbus. Igas tunnis sai palju nalja ja isegi õpetajad naersid sageli kaasa (isegi kui vene keel oli paras piin ja õpetaja iga tund ohkamas "Боже мой", oli ka seal tore käia). Nüüd, kui olen jõudnud põhikooli lõppu, tunnen eriti suurt kurbust siit koolist lahkuda. Jään igatsema oma klassikaaslasi, õpetajaid, eriti umbseid klassiruumi, meeldejäävaid klassireise ja neid vingeid nalju. Olen südamest tänulik, et sain õppida just selles koolis - siit sain kaasa palju häid sõpru ja meeldejäävaid mälestusi.

Kristel Talts - jään igatsema 9. klassi – see on olnud üks minu parimaid kooliaastaid.

Algklassidest on kõige eredamalt meeles lõhutud kellad ja harjad – need on väikesed, aga väga meelde jäävad mälestused. Eriti armsad on olnud klassireisid ja õhtused jutuajamised. See viimane kooliaasta on möödunud uskumatult kiiresti. Suur aitäh õpetajatele, kes on meid alati toetanud, kuulanud meie muresid ja aidanud lahendada probleeme.

Olen siiralt tänulik meie klassijuhatajale Kristiinale – kes on olnud väga soe, toetav ja mõistev inimene. Isegi, kui ta ei saanud meiega lõpuni koos olla, tundsimme me alati, et ta on meiega.

Suur aitäh ka meie teisele klassijuhatajale Ailile, kes oli meiega need viimased kuud, kuulas meie probleeme ja toetas meid.

Täna südamest ka oma klassikaaslastele, kes on aastate jooksul teinud tunnid ja vahetunnid väga meelde jäävaks ja lõbusaks. Olen eriti tänulik oma sõpradele, kelle olen siit klassist leidnud – te olete mind alati toetanud ja minu kõrval olnud igas olukorras. Aitäh kõigile nendele imeliste aastate eest!

Emily-Johanna Loorents - algklassides ei olnud ma siin koolis, tulin alles viiendasse klassi. Sellest klassist ei mäleta ma palju, aga tean, et istusin Kirke kõrval ja kõik võtsid mind väga soojalt vastu. Üks esimene mälestus, mis meelde tuleb on see, kui me käisime seitsmendas klassis klassiga Saaremaal. Kui sinna jõudsime, tegime veesõda ja ma kallasin Mattiassele vett peale ning siis me kõik jooksime kämpingusse ja panime ukse lukku. Ta üritas sisse tulla ja lõi ukseakna kogemata katki. See oli naljakas mälestus, sest õpetajad olid ainult tema peale vihased. Sellest koolist olen ma leidnud parimad sõbrad ja kurb on siit lahkuda, aga iga asi lõpeb kord ning nüüd on aeg elukestega edasi liikuda.

Lisanna Antsi - Olen nüüdseks õppinud selles koolis üheksa aastat – üheksa! Ausalt, see kõlab rohkem nagu vanglakaristus kui koolitee. Aga tegelikult... need aastad on olnud täis toredaid hetki, tobedusi ja inimesi, keda ma jään siiralt igatsema, võibolla (okei, okei nali).

Meie klass on aja jooksul nii ühtseks saanud, et isegi vaikuses oskame koos lollusi välja mõelda. Ja nüüd, kui kõik hakkavad oma suunda minema, tekib korraks tunne, et võiks veel üheksa korda üheksandasse jääda. (Või noh... peaaegu.)

Õpetajad ilmselt juba salaja rõõmustavad. 9.s klass – need, kes alati midagi korraldasid. Meie arvele saab kirjutada harjavarred, vaasid, kellad, katkised pingid ja vähemalt kolm asja, mille päritolu keegi tänase päevani ei tea.

Kõige klassikalisem hetk on muidugi see, kui õpetaja tõstab kulmu ja küsib: „Mida nad nüüd jälle tegid?“ Sest noh, keegi ei mäleta tulevikus neid kontrolltöid, aga seda küll, kui keegi kogemata klassi aknast kella välja viskas. (Jah, see juhtus. Mitte küsida, kes.)

Ja muidugi – meie kuulus Saaremaa reis. Kõige parem hetk? See, kui me kõik nägime karu... või vähemalt arvasime, et nägime. Keegi meid ei uskunud, muidugi. Aga vahet pole, meie silmis see oli karu. Punkt.

Need hetked – naljakad, piinlikud, täiesti arusaamatud – on need, mida ma endaga kaasa võtan. Ja ausalt, jään teid kõiki väga igatsema. Jah, isegi neid, kes kontrolltöö ajal mind spikerdamisega tanki lükkasid.

Lisete Reinoja - esimest korda kooli minnes ei teadnud ma veel, milline pikk ja konarlik tee mind ees ootab. Mäletan, kuidas ma esimesel aastal igal hommikul kooli koridoris nutsin.

Need üheksa aastat töid uusi sõpru ja palju mälestusi. Tunnid, mis möödusid naerdes jäävad meelde. Tagantjärele mõeldes oleks võinud koolipäev alata paar minutit hiljem, siis oleks ka õigeaegselt kooli jõudnud :)

Marie Raudkivi - kuigi minu aeg ei olnud siin koolis eriti pikk, jäi siia hulk toredaid hetki ja mälestusi. Ma olen väga tänulik sõpradele ja õpetajatele, kes olid need kaks aastat minu kõrval toeks. Olen õnnelik, et saan oma põhikoolitee lõpetada Kuningas.

Loretta Raime - mäletan, et kaheksa aastat, mis ma siin koolis käisin, vaatasin alati vanematele õpilastele ning õpetajatele alt üles. Kartsin neid kõiki hirmsasti. Viimane kooliaasta aga oli selles mõttes täiesti erinev - tundsin sügisel, endal tilluke koolialustaja käe otsas, nagu oleksin level-up'i teinud ja nüüd vaadati hoopis mulle alt üles - ja seda sõna otseses mõttes. Väga uhke tunne oli. Olin lõpuks üks neist, kelle nõu hinnati ja kelle kogemustest sooviti õppida.

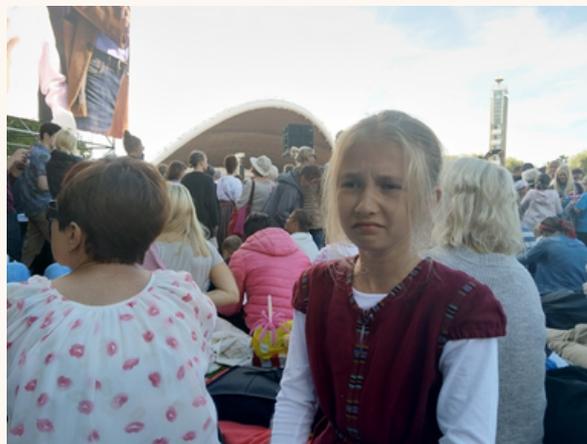
Kui veedad pea kümnendi, astudes peaaegu igal nädalal viis korda samasse hoonesse ja veetes seal umbes sama palju aega kui kodus, siis muutub paratamatult nii mõndagi. Eks iga muutus paistis harjumatu ja reaktsioon kõigele oli enam-vähem: „Kuidas see üldse võimalik on?” või „ Sellega ei kohane ma eal”. Aga näe, enamikku juhtunust ei mäleta lõpuks keegi, kui just suure vaevaga seda meenutada ei üritata.

Algklassides olin üks arglikemaid ning klassi ees seismine oli maailmalõpuga võrdväärne. Nüüdseks on minust saanud see, kes grupitööd ette loeb ning teisi julgustuseks tagant utsitab. Enda võimetes enesekindluse leidmine võib teha imesid.

Aga muutused ei juhtunud ainult minuga - on ka neid, mis mõjutasid kogu koolipere elu. Näiteks see, kui kriiskav koolikella helin vahetati meloodilise viisijupi vastu. Pealtnäha väike asi, kuid elu oli pärast seda kordades rahulikum. Üks muutus oli siiski ka kurb - sünnipäeval ei tõstetud mingist hetkest enam tooliga õhku.

Üks asi ei muutunud eal - ma ei suutnud kevadeks kunagi tunniplaani pähe õppida ja ka mais sai küsitud: „Mis on järgmine tund?”, nii üheksa aastat.

Mina võin siit koolist küll lahkuda, kuid minust jäävad maha need lõpmatud asjad, mis siia ära olen kaotanud - nii lihtsalt te minust lahti ei saa. Mõne aasta pärast veereb mõne kapi alt välja roheline pastakas ja keegi ei oska aimatagi, et ta minust sinna jäi.

Vaike Kütt - algklassis rääkis klassijuhataja meile pidevalt, et koolis veedetud 9 aastat mööduvad kui silmapilk ja et klass on nagu pere. Selle peale oskasin ma vaid naerda ning üleolevalt ja salaja vastu vaielda. Nüüd, vaid silmapilk hiljem saan kinnitada, et kõik, mida ta öelnud oli, osutus tõeseks - ning seda juttu, mida hetkel loed, kirjutan vesiste silmadega.

Meie klass saatis korda palju koerusi, mille üle olen tegelikult väga tänulik, sest need samad hetked tegid kooliaja palju lõbusamaks ja meeldejäavamaks. Näiteks kõik kellad, vaasid ja jumal teab veel mis iganes me (kogemata!) katki oleme teinud, sööklas toimunud rumalused ning ka kord, mil käärid pistikusse topiti (ärge ühtegi järgi vast tehke). Olen südamest tänulik ka kõikidele imelistele õpetajatele ja muudele töötajatele meie koolis, kes meid välja kannatasid, harjadega taga ajasid, meiega naersid, nalja viskasid, mõne pisara poetasid ning mõnusat õppimist andsid.

Lahkun siit koolist teadmisega, et olen saanud mälestusi, millele tagasi vaadates saan paar pisarat heita või naerukrampidest roomata - ja seda terveks eluks. Loodan, et sama hea tundeaga lahkuvad ka meie koolist mu klassikaaslased, keda ma jään kindlasti igatsema rohkem, kui ma seda endale tunnistada võin tahta. Olete kõik pugunud südamesse väiksesse päiksepoolsesse tuppa :) Aitäh! Aitäh! Aitäh!

Kirke Roosme - need 9 aastat siin koolis on nii kiiresti läinud, et ei ole endalgi veel päris kohale jõudnud, et kohe lõpetama hakkame.

Mulle jäävad igavesti meelde kõik meie klassireisid ja pisut liiga jutukad tunnid.

Väga hästi on meeles näiteks see, kuidas algklassides mõned mu klassikaaslased otsustasid radika vahel leiba grillida või kord, kui mina ja Vaike matemaatika süvaõppes väga enesekindlalt arutasime, et veerand tundi on 25min. Nagu me ise alati ütlesime - vähemalt ei ole igav. Kindlasti ei saa unustada seda nimekirja, mida viimased paar aastat täitnud olen. (Kes teadma peavad, teavad, millest ma räägin).

Meie klassijuhataja oli õpetaja Kristiina, kes oli meile alati toeks ja kuulas meid ära, kui seda kõige rohkem vajasime. Aitäh!

Kõigele sellele on natuke kurb mõelda, sest oleme klassiga üheskoos nii pika tee läbi käinud ja nüüd on see järsku läbi. Ma jään seda kooli ja meie klassi väga igatsema.

Musid, kallid, õhupallid!

Lorethe Lulla - minu aastad siin koolis on olnud täis rõõmu, väljakutseid ja väärtuslikke kogemusi. Selle aja jooksul olen õppinud palju nii kooliainetes kui ka iseenda kohta. Soovin siiralt tänada kõiki õpetajaid, kes on mind suunanud, toetanud ja inspireerinud. Suur aitäh ka klassikaaslastele – koos veedetud hetked jäävad mulle alatiseks meelde. Täna ka oma perekonda, kelle toetus on olnud hindamatu. See teekond on olnud oluline osa minu elust ja ma ootan põnevusega, mis tulevik toob!

Mirtel Pähkel - kui ma esimesse klassi tulin, siis mõtlesin, et need üheksa aastat siin koolis lähevad aeglaselt, aga tegelikult läks kõik mööda liiga kiiresti. Mulle jäävad alati meelde kaosed, mis terve selle aja jooksul meil toimunud on, näiteks katki tehtud 100-eurone lillepott, kuidas keegi algklassides käärivad pistikusse pistis, või kuidas Mattias lõi Saaremaal akna katki, sest ta koputas liiga kõvasti. Nende lugudega võiks veel pikka aega jätkata. Meie klass on küll omamoodi, aga ma jään seda igatsema, kui ma teise kooli lähen ja selle kooli lõpetan.

Rasmus Sillaots - need kooliaastad on täis imelisi mälestusi, mis jäävad mind saatma kogu eluks. Mäletan, kui tulin siia kooli väikese ja uudishimuliku poisina. Iga päev oli nagu uus seiklus, kus olin valmis avastama kõike uut ja põnevat. Nüüd 9 aastat hiljem lahkun siit targema ja kogenuma noormehena, kes on valmis astuma järgmist sammu oma elus.

Aaron Matteus Tökke - need 9 aastat Kuninga koolis on möödunud väga kiirelt ja eriti see 9. klass. Mul on nii palju häid mälestusi sellest koolist ja ei jõua neid kõiki isegi nimetada. Sooviksin rääkida ühest enda mälestusest. Me käisime 7. klassi lõpureisil Saaremaal ja olime seda klassiga terve kooliaasta oodanud. Me ööbisime kämpingutes ja poiste majad olid kõik üsna kõrvuti. Kell oli pärast 11, oli öörahu ja õp. Kristiina oli öelnud meile, et me ei lärmaks, kuna seal oli teisi inimesi ka. Kui Kristiina oli oma tuppa läinud, siis hakkas trall pihta. Me hakkasime jooksma terve selle ala peal, koputama ustele ja mängima kulli (me ei olnud vaikselt) ja aja möödudes tuli Kristiina õue ja luges meile sõnad peale „Misasssja te kisate?” ja kui jutud olid räägitud, saime aru, et Mattias on olnud kadunud juba pikemat aega. Võtsime taskulambid välja ja hakkasime otsima. Mina oma silmaga olin näinud täpselt oma maja ees ühte suurt looma, kes meenutas karu ja nii me jooksimegi oma tubadesse kõik, samal ajal, kui Mattias veel looduses oli, aga ta tuli õnneks tagasi ja kõik oli hästi. Kristiina oli siis päris kuri ja otsustasime magama minna. Kindlasti oli see klassireis üks ägedamaid kogemusi.

Marleen Saidla - kui ma mõtlen tagasi Kuninga koolile, siis esimese hetkena ei tule mulle meelde kontrolltööd või klassiüritused. Vaid hoopis need vaiksed hetked, kui ma sain olla kas või sekundiks üksi. Näiteks, kui kiikusin kooli aias, juuksed tuules lendamas ja erksad lehed puult langemas. Või kui seisin akna all, kõrvaklapid peas, tundes, kuidas muusika minus midagi liigutab.

Ma pole olnud klassis kunagi see inimene, kes lihtsasti suhestub või üldse tunneks vajadust kellegagi rääkida. Pigem see, kes hoiab endasse ning otsib ilu ka vaikusel. Kuninga kool jääb meelde, mitte suurte hetkede pärast, koos klassiga, vaid pigem väikeste vaikuste tõttu, milles leidis omaette rahu.

Merci Markson - Kui keegi kunagi küsib, mida ma õppisin põhikoolis, siis ma ütlen: "Ctrl + C Ja Ctrl + V." Aga tegelikult õppisime ka muid asju, nagu näiteks: kuidas spikerdada nii, et isegi kõige tähelepanelikum õpetaja ei märkaks, kuidas esitada grupitööd, mille tegi täpselt üks inimene, ja kuidas veenda õpetajat, et "meil oli lihtsalt raske nädal".

Ausalt, ma ei arvanud, et see aeg nii kiiresti möödub. Alles me tulime siia seljakotid liiga suured seljas ja vaatasime suuremaid, nagu nad oleks täiskasvanud ja lootsime, et keegi meid ära ei eksita. Nüüd oleme ise need "suured". Vähemalt natuke. Meil on rohkem küsimusi kui kunagi varem. Aga ka rohkem mälestusi. Rohkem hetki, mis ei mahu tunnikavadesse, aga mis jäävad meelde kauemaks kui mõni hinne. Sest põhikool ei õpetanud meile ainult valemeid ja aastaarve. See õpetas meile, kuidas hoida sõpru. Kuidas naerda ka siis, kui oled magamata. Kuidas võtta vastutus, isegi kui seda ei taha. Kuidas kasvada märkamatuks, aga kindlalt. Aitäh teile kõigile nende aastate eest!

Frank Dominic Soots - tulin siia kooli 7. klassi. Need on olnud mu parimad aastad ka. Olen saanud väga palju sõpru ja Pärnusse kolimine oli üks parim idee. Igapäevaselt on saanud nii palju pulli ja nalja.

Matis Talv - tulin siia kooli 5. klassis. Sellest ajast saadik olen kogunud palju väga vahvaid kogemusi. Väga tore kool!